

[Statsministeren.]

drejede sig om nogle Vejr- og Naturfredningsspørgsmaal. Der er ikke, som det ærede Medlem spurgte om, indvundet Erfaringer under den nylig vedtagne Naturfredningslov, som kan foranledige Ændringer, men naturligvis vaager man over Lovens Virkninger, og saa vidt muligt følger man de Sagers Behandling, som foregaar, og skulde der opstaa nogen Art af Tvivl, haaber jeg, vi finder Midler til at uskadeliggøre en Udvikling, der maatte være mindre heldig.

Det ærede Medlem nævnte to Sager, noget med en Engstrækning ved Ræbild, den har jeg ikke hørt noget om, men jeg skal nu faa undersøgt, om der er noget, som begrunder Indgreb paa dette Omraade.

Den anden Sag, det ærede Medlem omtalte, var Vejen ved Kaløvig. Den kender jeg, i hvert Fald i nogen Grad, men det er som bekendt ikke Statsministeriet, som faar det rigtige Kendskab til Vejene, det er Ministeriet for offentlige Arbejder. Jeg har dog for længst været opmærksom paa, at der i denne Sag syntes at være nogle beklagelige Forviklinger, derfor har jeg for nogen Tid siden indledet Forhandlinger og haft en Række Repræsentanter fra Amtet og Naturfredningsfolkene ovre fra Egnen til Stede ved en Forhandling, og dette kan formentlig ikke være det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen ubekendt. Denne Forhandling aftalte man at føre videre, og det er selvfølgelig Formaålet gennem den at søge en tilfredsstillende Løsning af Vejprojektet og samtidig værne Naturværdier i den Udstrækning, det maatte være muligt og rimeligt.

Ud over dette har jeg næppe nogen Bemærkning at gøre.

Finansministeren (V. Buhl): Under Finanslovforslagets første Behandling havde jeg Lejlighed til i en udførlig Redegørelse at belyse den finansielle Udvikling her i Landet siden Regeringsskiftet i 1929. Jeg gav da en samlet Oversigt over Stigningen saavel i Statens og Kommunernes Skatter som i de Udgifter, hvortil Skatterne er anvendt. Idet jeg over for de mere almindelige Skattebetragtninger, som nu er fremsat, henviser til denne Redegørelse, skal jeg her kun pege paa, at det afgørende Træk i Udviklingen er den Omstændighed, at Nationalindkomsten, naar de Beløb, der er betalt i Ejendomsskatter og Henlæggelser i Aktieselskaber, medregnes, siden 1928 er steget med omkring 1 100 Mill. Kr. til godt og vel 4 700 Mill. Kr. Det er denne Forøgelse af det danske Samfunds samlede Indtjenings-

evne, som har muliggjort den Indsats, som er gjort i disse Aar i By og paa Land til Gavn for hele den brede Befolkning, til Dygtiggørelse af den opvoksende Slægt, til Støtte af Erhvervene og til andre Op-gavers Løsning. Af Nationalindkomsten medgik i 1928 ca. 18 pCt. til offentlige For-maal, medens Tallet nu er 21 pCt. Der har saaledes i Forhold til Nationalindtægten været en samlet Skattestigning i Stat og Kommune paa omkring 3 pCt.

Hvad særlig Landbrugets Ejendoms-skatter angaar, er de steget fra 54,6 Mill. Kr. i 1928—29 til 62,9 Mill. Kr. i 1937—38 eller med 8,3 Mill. Kr. Samtidig er de Ejendomsskatter, som betales af Landdistrik-ternes øvrige Beboere, steget fra 18,9 Mill. Kr. til 27,3 Mill. Kr., eller med 8,4 Mill. Kr. Af Stigningen i Landdistrikternes Ejendoms-skatter falder saaledes kun Halvdelen paa Landbrugerne. I 1933—34 var Landbrugets Ejendomsskatter nede paa 37,6 Mill. Kr. som Følge af den Tilskudsordning ved-rørende Amtsskatter, som da blev gennem-ført, og som i det første Aar virkede særlig stærkt paa Grund af Landbrugets negative Forrentningsprocent i 1932. De 25 Mill. Kr., som i 1937—38 blev betalt mere af Land-bruget, skyldes for en væsentlig Del Stigningen i Forrentningsprocenten. For inde-værende Aar har der været nogen yderligere Stigning, bl. a. paa Grund af Stigningen i Vurderingssummerne for Landejendomme ved den sidste Ejendomsskyldvurdering.

Til de Bemærkninger, som de ærede Medlemmer Hr. Brorsen og Hr. J. S. Foget har fremsat om disse Skatter, skal jeg sige, at Spørgsmaalet om en Reform paa dette Omraade først og fremmest er et Spørgs-maal om at jævne ud paa den store For-skel, der er i den kommunale Ejendoms-beskatning inden for de forskellige Landdi-strikter. Det Regnestykke, der er stillet op for at vise, at Landbruget i Kraft af Ejendomsskatterne betaler 26 pCt. af sin Indkomst i Skat, har intet paa sig. Grund-stammen i Ejendomsskatterne er en Priori-tet, og Hovedparten af disse Skatter er Driftsomkostninger, og som saadanne be-handles de ogsaa af Landøkonomisk Drifts-bureau, der fradrager Ejendomsskatterne, men naturligvis ikke de personlige Skatter, inden Forrentningsprocenten kommer frem. Men selv om man regner de personlige Skatter og Ejendomsskatterne sammen og sætter Totalbeløbet i Forhold til Land-mændenes Indkomster, bliver Procenten, rigtigt opgjort, ikke 26, men for 1937—38 17,5. Det er det Tal, der fremkommer, naar man som Udgangspunkt regner ikke